

Lysset af Landstingsmand Steinckes mere fremskredne Betragtninger tage hele dette sociale Lovkompleks op til fornyet Behandling, men saaledes ser i alt Fald Landstingsmanden selv ikke paa det. Han omtaler paa Side 330 udtrykkelig de Love, som nu foreligger, og han siger om dette Lovforslag følgende: af de „om Invalide-renteforslaget anstillede Betragtninger, der i alt væsentligt passer her, vil det imidlertid fremgaa, at Regeringsforslaget for saa vidt synes uegnet til at danne Grundlaget for en Nyordning, som det stadig lader Skønnet have et alt for stort Omraade og dermed aabner Døren for *adskillige af de tidligere kendte Fejl og Mangler ved den nuværende Almisselforsgivning.* Og det er ingenlunde for en *Nyordning* nødvendigt at beholde dette uheldige Skøn“. Dette udtaler Landstingsmand Steincke ikke i al Almindelighed med Henblik paa Fremtiden, men direkte om det her af Regeringen forelagte Lovforslag. Landstingsmanden peger her udtrykkelig paa det netop ud fra Retsprincippets Synspunkt, som han taler saa meget om, uheldige i at opretholde Skønnet, og han henviser udtrykkelig til en tidligere mere vidtløftig Omtale af Skønnet's Mangler, idet han Side 317 siger: „Thi i et vist, om end teoretisk set ringe Omfang, indfører eller rettere bibeholder Forslaget det frie Skøn over, hvad der er fornødent til Underhold, Kur og Pleje o. s. v., men hermed er baade den faste Trangsrænse og de faste Takster forsvundne, og vi glider lidt efter lidt ud i den gamle Misère, som er mere end tilstrækkeligt belyst i det foregaaende“. Stærkere Ord kan man ikke bruge om Manglerne og Fejlene ved stadig at opretholde det frie Skøn. Her siger Landstingsmand Steincke udtrykkelig om det foreliggende Lovforslag, at „hermed er den faste Trangsrænse og de faste Takster forsvundne“. Landstingsmanden bruger saa stærke Udtryk, at han hævder, at det, at vi bibeholder det kommunale Skøn, i Virkeligheden er det afgørende, og det, at vi tilsyneladende indfører faste Takster, bliver i Virkeligheden fuldstændig betydningsløst derved. Jeg er tilbøjelig til at tro, at Landstingsmand Steincke her har kritiseret Ministerens Forslag lovlig haardt, at de faste Takster her spiller en større Rolle, end han vil indrømme, men at der er noget i Kritikken og i Landstingsmandens Betragtning, kan der sikkert ikke være Tvivl om. Derfor vil jeg haabe, at man i Udvalget kunde komme ind paa at

tage det Hensyn til Landstingsmand Steinckes Betragtninger, at man forsøger, om det ikke skulde være muligt med Hensyn til Aldersrenten at komme helt over til Retsprincippet, helt at undgaa Skønnet og helt komme ind paa de rene og klare faste Takster.

Der er tillige en meget betydelig Mangel ved den Maade, hvorpaa det kommunale Skøn efter Ministeriets Forslag vil blive udøvet. Dette kommunale Skøn vil nemlig i Virkeligheden ikke blive afgørende. Lovforslagets § 7 lyder: „Besværinger over de af vedkommende kommunale Myndigheder i Medfør af nærværende Lovtagne Bestemmelser kan ikke indbringes for Domstolene, men forelægges for Overøvrigheden, hvis Afgørelser atter kan indankes for Indenrigsministeren; i København forelægges Besværinger over de af Magistratentagne Bestemmelser for Indenrigsministeren.“ Altsaa, medens vi i den Lov, som i Øjeblikket gælder, har den Bestemmelse, at hvis en Kommunalbestyrelse nægter en gammel Alderdomsunderstøttelse, kan vedkommende indanke Sagen for Overøvrigheden, og hvis denne, altsaa Amtmanden, saa er enig med Kommunalbestyrelsen, er Sagen dermed færdig! og kun hvis han underkender Kommunalbestyrelsens Skøn, er der Appel til Indenrigsministeren, saa at Indenrigsministeren med andre Ord her optræder som en Slags Voldgiftsmand eller sluttelig Mægler og Afgører med Hensyn til Uenigheder mellem kommunale Myndigheder og Amtmændene, saa vil Forholdet, som det foreliggende Lovforslag er formet, blive det, at selv om Amtmanden er enig med Kommunalbestyrelsen om, at vedkommende ikke har Krav paa Understøttelse, og om, at Kommunalbestyrelsen har udøvet sit Skøn paa fuldkommen forsvarlig Maade, kan dog vedkommende Aldersrentesøger, trods denne Enighed mellem de to Myndigheder, gaa direkte til Ministeren, og denne er i saa Fald, saa vidt jeg kan se af Lovforslaget, berettiget til ikke blot at tilkende vedkommende gamle den faste Takst, altsaa det faste Beløb, der er fastslaaet som Minimum, men ogsaa til at omstøde Kommunalbestyrelsens Skøn; anderledes kan § 7 formentlig ikke opfattes. Men det vil sige, at Ministeren her faar en overordentlig stor Myndighed, idet han i Virkeligheden kan omstøde, hvad en Kommunalbestyrelse og en Amtmand er blevet enige om, baade med Hensyn til de faste Takster og med Hensyn til det kommunale Skøn.